

Tôi quá nghèo, quá khó, phải lặn lội kiếm ăn hàng ngày ... Người ta dư giả ... đi chùa cúng Phật, cúng đường ... tạo phước đức lớn ... lại tiếp tục giàu có ... Làm sao tôi bằng với người ta ?

Trả lời:

Trước hết vấn đề chung nhất cần phải hiểu rõ là:

Trong rất nhiều kinh Phật (đã trình bày), Thế Tôn đã chỉ ra rằng: sự giàu có, đẹp đẽ, khỏe mạnh, nổi tiếng ... hay ngược lại: sự đói nghèo, ốm đau, bệnh tật ... đều do mỗi người tự tạo ra cho mình. Tuyệt đối – không hề có sự ban tặng của ai – hoặc, tuyệt đối, không hề có sự trừng phạt của bất kỳ ai.

Một đứa bé chào đời bị bệnh bẩm sinh – cả một đời người của đứa bé ấy – là cả một đời người sống trong bất hạnh. Đứa bé ấy – như một tờ giấy trắng – hà có gì lại có ai đó ra tay trừng phạt ? (Ở đây xin nói rõ là: nguyên nhân đứa bé bị tật nguyền – được quy kết là do chất độc này, chất độc nọ ; hoàn cảnh này, hoàn cảnh nọ ; điều kiện này, điều kiện nọ ... Sự quy kết này là hiển nhiên, không sai – tuy nhiên – điều đáng nói là: tất cả những nguyên nhân hiển nhiên ấy là “để dành” cho một số người – không phải cho tất cả mọi người !).

Ngược lại: một đứa bé chào đời bụ bẫm, đẹp đẽ, khỏe mạnh ... và, cả một đời sau đó của bé là cả một đời sống trong nhung lụa ... Đứa bé ấy – chẳng lý do gì mà “bổng dựng”, “tự nhiên”, “khơi khơi” được ai đó ban tặng – một cuộc sống còn hơn cả sự đủ đầy !

Như Lai đã chỉ ra rất rõ rằng: sự giàu có, đẹp đẽ, khỏe mạnh, nổi tiếng ... hay ngược lại: sự đói nghèo, ốm đau, bệnh tật ... đều do mỗi người tự tạo ra cho mình.

Trong bộ *Kinh Trung Bộ*, phẩm *Thiên Sứ* - Như Lai đã dạy rằng: Tất cả họ: giàu sang, đẹp đẽ, khỏe mạnh, nổi tiếng ... hay bệnh tật, nghèo hèn ... đều là **Thiên Sứ**. Có nghĩa, tất cả họ đều mang đến cho chúng ta một thông điệp: hãy là người giàu sang, đẹp đẽ, khỏe mạnh, nổi tiếng ... phải tránh xa những nguyên cớ trở thành **là kẻ** bệnh tật, nghèo hèn ... Tất cả họ đều là Thiên Sứ, đều như nhau, vì vậy – đừng, và tuyệt đối là đừng bao giờ gặp người giàu sang quyền thế mà tỏ ra khúm núm hay **ghen ty** ; đừng, và tuyệt đối là đừng coi khinh kẻ tật bệnh, nghèo hèn.

Tu Phật – tu đúng phương pháp Phật – điều tối đơn giản đạt được phải là: người giàu sang, đẹp đẽ, khỏe mạnh, được xã hội tôn quý ... Một khi những ai còn phải quá chật vật vì miếng cơm manh áo, quá lo lắng vì bệnh tật ... đó là vì những vị ấy chưa hiểu, chưa tu (chưa rèn giũa), chưa thật sự làm theo lời chỉ dẫn của Như Lai. Trong kinh: “Bát Đại Nhân Giác Kinh”, *điều thứ sáu* chỉ ra rằng: “*Người trí biết rõ nghèo khổ thường có nhiều oán than, dễ tạo thêm nhiều duyên xấu. (Vì vậy) Bồ Tát (ở đây là người trí – tức là người hiểu biết) thường làm việc bố thí, tâm luôn bình đẳng, không phân biệt thân hay thù, không nhớ thù xưa, không ghét kẻ xấu.*

Trở lại vấn đề nêu trên.

Với những ai đi chùa, cúng Phật, cúng dường ... họ đều là những người đang làm theo lời chỉ dạy của Như Lai: đó là luôn thực hiện việc *bố thí* (ở đây xin nhắc là: khái niệm *bố thí* trong nhà Phật không mang ý thấp kém, khinh miệt như khái niệm dân gian thường dùng).

Với những ai đi chùa, cúng Phật, cúng dường ... họ đều sẽ là những người có được những *phước báo* nhất định (đúng là giàu sẽ tiếp tục giàu). Tuy nhiên, điều cực kỳ hệ trọng cần phải lưu ý là: với những ác nghiệp – thì sự *bố thí* ấy không thể “cản trừ”, không thể xóa hết những hệ lụy từ những ác nghiệp đã tạo ra. Để dễ hiểu hơn, hãy lấy một ví dụ cụ thể: một kẻ buôn bán ma túy, lấy một phần – cho dù là phần lớn – số tiền thu được đi cúng dường Tam Bảo hoặc làm từ thiện ... thì: điều hiển nhiên, mặc định là: sau khi kẻ ấy chết – sẽ không thể tái sinh thành ai khác ngoài những đời, những kiếp là súc sinh. Nếu kẻ ấy trở thành một con chó hoặc một con mèo chẳng hạn – thì, con chó, con mèo ấy được sống trong một gia đình sung túc, giàu có, no đủ . (Cho dù người này – vốn đã từng cúng dường Tam Bảo hoặc làm từ thiện với một tài sản rất lớn, song, tiếp theo vẫn là một “chương” quá thảm buồn: khi đã hưởng hết sự giàu có, no đủ – trở lại thành người – do quy luật hoàn toàn khách quan – họ sẽ khởi đầu từ một đời người bần cùng và đầy những bất hạnh ...).

Với những ai đi chùa, cúng Phật, cúng dường ... họ đều là những người đang làm theo lời chỉ dạy của Như Lai: đó là luôn thực hiện việc *bố thí*.

Việc *bố thí* ở đây là *Tài thí*.

Tài thí – chỉ là sự *bố thí* **bạc thập** – trong ba *bạc thí*, đó là: *Pháp thí, Tâm thí, Tài thí*.

Trong kinh “Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật Đa” và nhiều kinh khác nữa đã chỉ ra rất rõ ràng: việc phát tâm, nguyện tu đạt đạo quả Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác (*Tâm thí*) – thì tạo ra phước đức to lớn không thể nào kể xiết. Cho dù, có chất ngọc ngà châu báu như núi – để cúng dường – thì phước đức từ việc *Tài thí* này cũng chỉ là hạt bụi, đầu kim – so với *Tâm thí* đã đề cập .

Như vậy, vấn đề đặt ra ở trên: “Người ta dư giả ... đi chùa cúng Phật, cúng dường ... tạo phước đức lớn ... lại tiếp tục giàu có ... Làm sao tôi bằng với người ta ?” là vấn đề do chưa hiểu rõ pháp Phật.

Người dư giả trên – chỉ dựa vào việc cúng dường Tam Bảo bằng *Tài thí* – thì “thấm vào đầu” so với cúng dường Tam Bảo bằng *Tâm thí* ?

Tâm thí – có phải chỉ dành cho người giàu ?

Rõ ràng, mọi người hoàn toàn đều có điều kiện như nhau để mưu cầu tốt đẹp cho cuộc sống của mình. Xin lưu ý là: việc phát tâm, nguyện tu đạt đạo quả Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác – không thể chỉ là “chót lưỡi đầu môi”. Tất cả những nhận thức mang tính lý luận, lời nói suông ... đều không mang lại giá trị

đích thực – thậm chí có thể xem đó là vô nghĩa nếu như suy nghĩ, lời nói không đi đôi với thực hành. Nền tảng, cơ bản nhất : trước hết là phải thực hành năm điều tối giản của người tu Phật. Đó là: thực hành cuộc sống mẫu mực với năm không: *Không sát sinh ; không trộm cắp ; không tà dâm ; không nói dối (không nói đặt điều, không nói hai lời – khiến gây mâu thuẫn, nghi kỵ, buồn lòng người khác ...) ; và không uống rượu.* Bước đầu, chỉ cần chừng này thôi – đã gạt hái biết bao là phước đức rồi !

14/07/2015
P.T.C